

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theatrum Asceticum, Sive Meditationes Sacrae

Neumayr, Franz

Ingolstadii [u.a.], 1747

VD18 14516888

Meditatio II. Ex toto corde tuo, sive S. Franciscus de Paula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54686)

MEDITATIO II.

Diliges ex toto corde tuo, *Marc. 12.*

S. FRANCISCUS DE PAULA.

ARGUMENTUM.

Post expensas Amoris *causas*, sive incitamenta, comprehensa in illis verbis: *Diliges Dominum DEUM tuum*, oportet nos ejus *Naturam* inspicere, & considerare, quid jubeat DEUS, cum dicit: DILIGES EX TOTO CORDE! certum est, *actum Amoris* imperari, & quidem non *virtualem* solum, aut *implicitum* (verba Scholarum pono) sed *formalem* omnino, & *explicitum*, quod ex propositione prima ab Alexandro VII. damnata patet. Quam *sepè* autem, & quam *intense* ejusmodi actus elici debeat, non declaratur, scilicet quia qui dixit, velle se, ut ames *ex toto corde*, utique clarè satis petiit, ut affectu quam potes, *intensissimo*, & *frequentissimo* ames. Ita sanè Sancti intellexerunt, inter quos S. Franciscus Paulanus, cum à Spiritu Amoris in prima juventute in solitudinem (ubi sui Ordinis fundamenta posuit) abreptus fuit, ita non rarè ab affectu effervuit, ut velut aqua frigida ab immisso digito æstuans ebullierit, quod ejus vita testatur. Erit ergò Meditationis hujus

Materia: AMOR AFFECTIVUS in S. Francisco de Paula exardens.

Puncta duo: 1. Affectuum frequentia.
2. Affectuum intensio.

D d d d d

Fru-

Fructus: Studium *Actus Charitatis* erga DEUM multiplicandi.

Propositum: In tentatione acediae, & tempore tædii in precibus, in laboribus, aut inter adversa nos infestantis, curabimus *per Affectum Amoris*, cui nihil molestum est, excitare nos ad lætitiã spiritualem, semper cantando *Canticum novum*, unde animus excitetur ad pugnam, & vincat.

P E R S O N Æ.

S. Franciscus de Paula in eremo primam juventutem *Amori Divino* consecrans, sui que *Ordinis fundamenta* constituens.

Balthasar de Spino J. U. Doctor, Sacerdos ex primis Sociis Sancti.
Cosentius Vir nobilis, Francisci Benefactor.

P R O L O G U S.

Reflexio in Meditationem præteritam, & Præparatio ad præsentem.

Fides. Ratio.

Ratio. Fides, ô Fides! qualis contemplatio!

Exhibetur universitas rerum.

Quocunque aspicio,

Undique insonat unanimis clamor,

Quô imperatur Amor:

DILIGES DEUM! clamant fidera:

DILIGES DOMINUM! ingeminant tartara:

DILIGES DOMINUM DEUM TUUM!

DEUM *propter se*, DOMINUM *propter sua*,

TUUM *propter te!*

Vociferantur terræ, & maria....

Quan-

Quanquam quid est opus vagari?
In sola Cruce Amoris incitamenta
Invenio omnia.

A R I A.

Meum tu *Principium* :
Meum tu es *Medium* :
Tu *Finis* es meus
Mi DEUS!
Tu omnia es!
A te omnes meæ res,
Per te omnes meæ spes,
Sunt, quod sunt,
Et in te erit
Tandem mea requies:
Tu omnia es!

Fides. Benè habet: ligna collegit, & disposuit intellectus,
Unde exardeat, atque alatur *Amoris affectus*,
Intelligis, quàm sit DEUS *amabilis* :
Amare incipe,
Et Dominum DEum tuum
TOTO CORDE dilige.

Ratio. Ecce ego! sed tu doce me,
Quid sit DEum *toto corde* diligere.

Fides. Est *totum cor* occupare
In intensis, ac frequentibus *Amoris actibus*.
Exemplum inspice. * SIC DEUS DILEXIT TE,
SIC TU DEUM DILIGE!

* Cor cruci affixum exhibetur
flagrans, & bulliens.

A R I A.

Apertum cor est: inspice!

Tu *totum* occupas:

Ddddd 2

Flagrat,

Flagrat, liquefcens propter te
 In dulces lacrymas.
 Te quærit ifta inquires,
 Te tot fufpiria,
 Te curæ femper vigiles,
 Te defideria,

Si gaudet, gaudet propter te,
 Pro te affligitur,
 Si timet, timet propter te,
 Pro te irafcitur:
 Tu caufa es tot motuum,
 Hæ turbæ funt à te,
 Et Amor, tot affectuum
 Est primum mobile.

Ratio. Enimverò incendi pectus fentio
 Ab hoc incendio:
 Ardeo amantem me amandi defideriò!
 O quis det, ut amem te, Domine,
 SICUT tu amâfti me!

Fides. Amoris artificium fit per *Exercitium*:
 Exemplum habes: fequere,
 Et fi vis proficere, exerce te!

Ratio. Ubi? *Fides.* Intra te eremum tibi conftue.

Ratio. Quando? *Fides.* Moram odit Amor: hodie incipe.

Ratio. Quoties? *Fides.* Quò fapiùs, hoc meliùs.

Ratio. Quomodò? *Fides.* Quò intenziùs, eò perfectiùs.

Ratio. Et in quo actuum genere exercebo me?

Fides. Gaudia, & defideria amantis funt negotia,
 De bonis, quæ DEUS poffidet *intra fe*,
 Plaude, & gratulare:

Bona,

Bona, quibus caret *extra se*,
 Desidera procurare:
 Hoc est affectivè toto corde amare.

Ratio. Gaudia, & desideria amantis sunt negotia? ...

Doctrina optima! ..
 Eja gaudia! eja desideria occupate me omnia! ..
 Rumpe costas pectus,
 Ut spatium amori pateat quàm laxissimum!

Fides. Jo. ! ardet pia anima!

Ut ardeat ampliùs, relinquo affectibus:

In sancto otio vivat solitaria.....

O negotiosi homines!

Quàm jucunda vobis accideret Amoris occupatio,
 Si sciretis, quid sit contemplatio?

A R I A.

I.

Ite mecum! iter meum
 In cacumen Thaborem
 Hodie attollet se:
 Ite mecum! sursum, sursum,
 Duce fide, juvat cursum
 Procul hinc intendere.

2.

Procul hinc à vanis curis! ...
 Talpis date opes ruris,
 Et jejuna prandia:
 In montanis (mecum ite!)
 Erunt melioris vitæ
 Meliora pascua.

Dddd 3

MEDI-

MEDITATIONIS II.

De S. Francisco Paulano

PUNCTUM I.

ACTUUM AMORIS FREQUENTIA.

SCENA I.

Franciscus solus.

Sic faciam: fugiam, fugiam à Paula, à Patria procul, ubi me nullus homo inveniat! O homines, quantum à vobis impedimentum est commercii cum DEO meo! ... Annum agebam ætatis tertium supra decimum, cùm imitaturus Sancti Præcursoris exemplum in eremum me contuli, ut soli tibi, DEUS meus, Amor meus, ut *soli tibi* vacarem! vix bienniô quies fuit: invenerunt me homines, & expulerunt. Inde in hac solitudine constiti: larui triennium ferè: ferè triennium hæc silva Paradisus fuit. Sub anni quarti exordium cessant delicia: iterum turba hominum turbat; innotui: diu, noctûque nulla est quies: iterum in fuga salus. Et favet consilio aurea nox! filete sidera, nemini Franciscum prodite! .. Quò fugiam autem? O chara silva! quàm difficulter à te avellor! recordor gaudiorum, quibus in te fruebar! annosæ arbores, vos estis testes, quoties cantaverim hilaris magnalia magni DEI! & concinnebant mecum aviculæ, avésque, quotquot sub his foliis cubant! vos scitis capreæ, hirculique, & cervi, quoties vobiscum per circumscitos colles exultaverit spiritus meus in DEO salutari meo! vos etiam ô stellæ, quoties vidistis Franciscum (*sive cum corpore, sive extra corpus, nescio, 2. Cor. 12.*) evolantem ad vos: ibi quæ *admiratio* fuit audientis *arcana verba, quæ non licet homini loqui!* quis Amor fuit in-

tuentis

tuentis Dominum *sedentem super Cherubim*, Pf. 98. *Et caligo sub pedibus ejus!* Pf. 17. Quis stupor? quæ voluptas? quæ gratulatio considerantis potentiam, sapientiam, divitias veri Salomonis, & ordinem ministrantium, & aulæ magnificentiam! Ah! quoties *non erat ultra in me spiritus* præ magnitudine gaudii de gaudiis illius, quem amo! O homines! homines! quoties importuno strepitu abruptistis lætitiā!... Et hem! iterum ostendit se homo: tegite me bonæ latebræ!

S C E N A II.

Cosentius. Balthasar.

Cosentius. **H**Eus tu! quisquis es!... nam cur fugis imprudens? audi!... abiit homo. Pace mea, pernoctet sub dio: mihi sufficit, quòd casam inveniam; saltem quiescere à diuturnis erroribus licet: lux matutina infelici Theseo Ariadne erit in hoc labyrintho. *Balth.* Tandem felix sum: eremicola m certè hæc cella loquitur. *Cos.* Quis huc se movet? *Balth.* Juve te me Superi! *Cosentium* video. Domine! *Cos.* Amice! nam nisi fallor, Balthasar de Spino es tu. *Balth.* Ad obsequia. Sed Paulanum quærebam. *Cos.* Nisi ex fama, non novi hominem. Illius hæc habitatio est? *Balth.* Existimo: nec enim alius hoc nemus incolit, quem ego sciam. *Cos.* Vidi juvenem viatoris habitu, qui ut conspexit me, exterritus in silvæ interiora se abdidit. *Balth.* Viatoris habitu? coelum nolit, ut effugiat mihi! *Cos.* Ipsum credis? *Balth.* Quem alterum putem? *Cos.* Gravissimum fit negotium oportet, quod conficere hoc noctis tempore velis. *Balth.* Errantem à via tenebræ oppresserunt. Caterùm ut in *Cosentium* inciderem, quis casus tulit? *Cos.* Similis error fuit, qui persequentem hinnulum in avia huc adduxit à meis longè. *Balth.* Sapientiùs vocabimus DEI consilium: certè rem bonam præfagit animus mihi.

SCENA

S C E N A III.

Franciscus. Cosentius. Balthasar.

Franciscus. Ita, ita: DEI consilium fuit, Domini, ut hic conveniretis, & tu quidem, qui Sacerdos es, ac Jurum Doct̃or Balthasar de Spino, ut auctoritate, atque prudentia; tu verò, Cosenti, qui opibùs polles, ut pia liberalitate juvetis negotium, quod DEUS volet. *Balth.* Quis es tu? *Cos.* Et unde tibi notitia est nostri nominis, conditionis, facultatum? *Franc.* Equidem non decebat, Balthasar, Sacerdotem ita laicè vestitum incedere: vanitatum amorem hic habitus loquitur, & mundum olet. Sed quoniam Episcopus jussit personam tegere, ut facilius explorares mores Paulani, excuso factum. *Balth.* Superi! vos prodidistis me? *Franc.* Tui verò verè me miseret, Domine, qui postquam summo manè ingressus es silvam cum strepitu famulantium canum, ac hominum, denique sub noctem desertus à tuis, vacuus prædâ, fatigatus, & famelicus subsidium à misello eremicola postulas. O DEUS! hæc vita sæculi est laboriosa venatio, quæ demum in bombum, & fumum desinit. *Cos.* Non malè spes nostras describis. Sed nunc tecum agimus: nunquid Paulanus es? *Franc.* Certè Paulæ sum natus. *Balth.* Et Franciscus vocaris? *Franc.* Vocor Franciscus, sed non sum Franciscus! Franciscus inter Seraphinos altissimam sedem habet: O sedes omnibus desideriis desideranda, quia sedes Amoris est! *Cos.* Verùm age, cur fugiebas inclamantem me tibi? *Franciscus.* Homines odi, homines fugio, proptereà videris accinctum itineri, ut longiùs ab hominibus abeam. *Balth.* Homines odisti, homines fugis! an non ipse es homo? *Franciscus.* Etiam meipsum odi: utinam possem fugere! *Cosentius.* Cur igitur ultrò rediisti ad nos? *Franciscus.* Fugavit odium, charitas revocat, & DEUS. *Cosentius.* Pugnantia videris loqui: nam quomodò odisse, & amare eosdem

dem potes? *Franc.* Odi, cùm auferunt mihi DEum, amo, cùm referunt. *Balth.* Ecquod igitur est vitæ genus, quod profiteris? *Franc.* Solitudo delicias facit: beata solitudo, imò vera beatitudo! *Cof.* Homo animal sociabile est: naturæ opponitur solitudinis amor. *Balth.* Minimè solus sum, cùm maximè solus sum, tunc enim cum DEO sum. DEUS & EGO, nos duo sufficimus, ille mihi, quia amo, ego illi, quia amor. Ah! DEUS & EGO, quàm jucunda societas sumus! *Cof.* Enimverò jucunda societas foret, si sicut te DEus videt, ita tu DEum videres. *Franc.* Atqui sicut ille me non utique oculis corporis videt, sed intellectu, ita ego ipsum video oculis mentis armatis per fidem. Quanquam neque hi oculi nihil vident: equidem stat Dilectus meus post parietem, non rarò tamen respicit per fenestras, & prospicit per cancellos, Cant. 2. *Balth.* Non tibi negabo, quod dicis; sed unde honestè, atque sine tædio totos dies te occupes, non percipio. *Franc.* Nisi me homines turbent, ecce! hic ordo diei est: dormio, lego, canto, edo, bibo, ambulo, garrio, & iterum dormio. *Cof.* Profectò compendium vitæ jucundum exhibes. *Balth.* Compendium vitæ otiosæ, & sibi, mundòque inutilis! non persuades, ut credam. Sed quia jam divinasti, cur adsum, in virtute obedientiæ, quam Episcopo debes, cujus personam ago, præcipio tibi, ut vitæ methodum ex ordine mihi referas: testis verborum ut sit Cosentius, rogo. *Cof.* Attentè audio; nam mihi sincera simplicitas placet. *Franc.* Et mihi obedientia præ mille victimis. Quid vis, ut narrem? *Balth.* Quot horas dormis? *Franc.* Tres concedo somno corporis, somno animæ quaternas, senas, quandoque denas etiam, ut variè sopor Divinus tenet. *Balth.* Somno animæ! quid est somnus animæ? aut quis dormire Spiritum unquam dixit? *Franc.* Tu es Doctor Jurium, & ignoras, quid sit juris DEo in jura Spiritûs? Somnus corporis actiones sensuum, & functiones animales, somnus animæ intellectûs, & voluntatis operationes suspendit, etiam si

Eeeee

corpus

corpus vigilet. *Cof.* Rem novam audio. *Franc.* Audite plura: nam vel audire ingens voluptas erit. Cum somno somnia immittit DEus admiranda, plena mysteriis, & suavitatibus, quas, nisi qui est expertus, capit nemo, refertissima. *Balth.* Et scilicet exposita illusionibus, milleque fallaciis. *Franc.* Ex fructibus dignoscuntur. Si Divina sunt somnia, intimam sibi DEI presentiam intellectus non jam credit tantum, sed experitur (ô verbum dulce!) intellectus experitur, & voluntas matrimonium spirituale contrahit, quô conjungitur *Dilectus meus mihi, & ego illi*, Cant. 2. Ita, amici, ille mihi, & ego illi! ego illi! inde alacris evigilo; & sicut somnus vires carnis plùs quàm cibus, potùsque reficit, ita si à contemplatione surgo fortior, vegetior, promptior ad agendum, & patiendum, quæ DEI sunt, magis quàm à precibus ordinariis: jam cessat metus illusionis, triumpho, plaudo, psallo, atque adèd alteram diei partem cantui tribuo. *Cof.* Ego nunquam memini me sic dormisse. *Franc.* Homines, *Cofenti*, homines hunc somnum auferunt, solitudo affert. *Balth.* Rem narrasti, serio dignam examine. Et quæ deinde cantum occupatio excipit? *Franc.* Lego ambulans, & legens garrus, & feracissima latorum affectuum garrulitas est. *Balth.* Legis, qui nusquam librum habes, imò quem audio, ne quidem litteras didicisse? *Cof.* Garrus, ubi nemo est, qui respondet? paradoxis nos implicas. *Franc.* Liber, ô viri boni, *liber unus* totus mundus est mihi: in hoc libro non tam oculis, quàm *auribus* lego, & de his, quæ lego, *cum mutis* garrus. *Cof.* Liber est mundus: auribus lego, cum mutis garrus: Franciscus, sic loqui est ludere! *Balth.* Utrumque vides pendere ab ore tuo: quousque ambiguis verbis trahis? *Franc.* Plana sunt omnia. Eja! arrigite aures! .. non auditis, quid *stellæ* dicant? ah! quàm admirabili concentu enarrant gloriam Domini! .. quæ fixæ sunt, *pleno choro*, Planetæ autem singuli *voce sola* concertantes conclamant: *Quàm magna est domus DEI, & ingens locus possessionis ejus!* Baruch. 3.

Ingens

Ingens locus, locus elegans, aureus locus! .. & infernus num mutus est? imò applicate animum: audietis vocem tonitruum in rota per circulum repetentem, quòd sit Dominus *terribilis in consiliis super filios hominum*. Ps. 65. Quanquam quid opus est sive ascendere, sive descendere: quacunque ambulo, multiplex clamor insonat: ACCIPE, REDDE, CAVE! Clamat *Ignis*: ex voluntate Creatoris ego te foveo, cum friges, ego tibi coquo, cum fames, ego lucem fero, & diem de nocte facio, cum indiges: ACCIPE BENEFICIUM! sed & REDDE OBSEQUIUM! tene præcinctos lumbos, & *lucernas ardentis* in manibus tuis! secus si feceris, CAVE SUPPLICIUM! ignis qui fovit, qui coxit, qui luxit tibi, æternum uret! .. Quòd si ad fontem me fero, clamat *Aqua*: ego servio tibi ad munditiam, ad refrigerium, ad navigationem, ACCIPE BENEFICIUM! tuum est: omissis cisternis dissipatis solum fontem aquæ vivæ requirere: REDDE OBSEQUIUM! si rivulos secteris, effunderis *ut aqua*, non cresces, in lutum desines: CAVE SUPPLICIUM! ... similia monet *Aër*: ego te refrigero, per me respiras, loqueris, moveris, vivis: ACCIPE BENEFICIUM! sed & utere ad finem, propter quem vivis, aspira ad DEum tuum: REDDE OBSEQUIUM! væ spiriis, quæ tendunt ad infima: spem cœli suffocant: CAVE SUPPLICIUM! .. *Terra* autem quocunque verto me, garrulitate multiplici jam reconditas divitias montium, jam ubertatem agrorum, jam hortorum delicias, jam nemorum amœnitatem prædicans ecce, inquit, omnia meâ tua sunt: ACCIPE BENEFICIUM! sed lauda potentiam, quæ fecit me, æstima sapientiam, quæ sic ordinavit, ama bonitatem, quæ sic ornavit, REDDE OBSEQUIUM! abutentibus meis in Factoris injuriam parata est *terra tenebrosa, & aperta mortis caligine, ubi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat*: CAVE SUPPLICIUM! ... *Cos.* Paulatim capio, quòd possis cum mutis loqui. *Balth.* Et sine libro legere, estque sine dubio utilissima lectio. *Franc.* Sed neque

que opus est extra me vagari: omnia, quæ *intra me* sunt, laudant nomen Domini, & *omnia ossa mea*, atque hæc admirabilis structura corporis, multoque magis obstupescenda colligatio Spiritûs immortalis cum carne corruptibili dicunt mihi: *Domine, quis similis tibi?* Pl. 34. Heu! quàm furdi sunt homines, qui hos clamores non audiunt! & quàm cæci insuper, qui te; mi DEUS, in tuis creaturis non vident! Mihi, ô Amor, in singulis obvias! mihi ex singulis clamas: **VOLO, UT INVICEM AMEMUS!** Domini, *liquescit* in gaudiis anima mea, quoties sic audio loquentem mihi! sic pascor in hoc deserto! sic deliciar! & quamquam corpus ex solis herbis, & aqua vivat, animus tamen *quotidie splendide epulatur.* Verùm hem! quò me suavitas rapuit! propè ut oblitus sim charitatis! subite tuguriolum hospites: parabo cænulam fessis: coctæ radices, modicum salis, & si fortè pisciculi quidam ex præterlabente rivulo se mihi captivos dabunt, opiparè vos reficient. Si tamen alteruter querelis stomachi ex macra mensa non satisfecerit, ipse sibi adjicere obsonium potest in apophygmate, quod familiare fuit Divo Patrono meo: *Si non habes satis, memento paupertatis!* *Balth.* Vade! facis, quod sancta Charitas suadet: plura sciendi occasio non ideo eripitur mihi.

SCENA IV.

Balthasar. Cosentius.

Cosentius. **M**E verò, Amice, ita refecit discursus hic, ut jam nec fames urgeat, nec fatigatio, aut somnus vexet: dum vivo, simile expertus sum nihil. Tu verò siles? fatere potius, Balthasar, fatere: nunquid cor nostrum ardebat in nobis, cum talia viris juvenis loquebatur? *Balth.* Enimverò major est sapientia hominis, quàm rumor, quem audiivi: DEUS cum ipso est. *Cos.* Sanctus est: neque (quales nos nobis fingimus, qui
virtu-

virtutem confundimus cum melancholia) absurdus Sanctus : didicit comitatem probitati adjungere: odit homines, & amat simul; hoc temperamentum paucis commune est. *Balth.* Illis solis, qui in homine DEum amant, quod est christianè amare, non ethnicè tantùm. Sed me primus Paulani occurfus attonuit. *Cof.* Rectè advertis. Neutrum de facie noverat: tamen vix visos suo quemque nomine compellavit, unde, & cur adesset, explicuit, nec obscurè coelitus se esse monitum significavit, ut ex fuga hominum rediret ad homines, quorum opera sibi esset futura utilis *ad certum finem.* Profectò mihi sic comparatus est animus, ut promptus sim ad quodvis obsequium: honorat me DEus meus, si utitur ex beneplacito Servi sui. *Balth.* Mirificum sermonis exordium fuit; sed me simplex obedientia, quâ Episcopi personam in me coluit, multò affecit tenerius. Vix umbram imperii conspexit, quàm alacriter arcana sua, ne quidem testem veritus, exposuit mihi? quàm sincerè rationem vitæ omnem enarravit? *Cof.* Et, ô coeli! qualis vitæ! si Angelus indueret carnem, num aliter viveret? *Balth.* Ego exemplò captus sum, & cupio imitari. Vah! nondum homo vigesimum annum ætatis attigit, nunquam vel primos litterarum apices didicit, nullos Doctores Sanctitatis audivit: & suspicio in summo vertice altissimæ contemplationis plaudentem sibi: quàm grandis mihi facienda est via, dum illuc evehar! .. nimirum, qui ubi vult, spirat, maturè Franciscum per compendia viarum duxit, dum ego lentè ambulo per ambages. Via brevissima ad perfectionem est VIA AMORIS: ô si hanc ivissem, quantos pridem reliquissem post me! nunc ferre debeo, quòd præcucurrerit panè puer, ac ne quidem abecedarius. *Cof.* Utilis comparatio. Est tamen, quod doceri velim, Amice: ecce tota ferè occupatio Francisci *in frequentandis affectibus Amoris* se versat: credine potest, tanti esse hos actus DEo, ut pretium præ actibus quibusvis alterius virtutis habeant? profectò administratio justitiæ, quâ publica

Eeeee 3

scelera

scelera, & suum cuius jus vindicamus; fortitudo, quâ pro patriâ bono, aut fide jurata Principi vitam & sanguinem fundimus; prudentia, quâ regendâ Reipublicâ strenuè invigilamus; temperantia, quâ intra decori limites coercemus tumultuantes affectus; misericordia, liberalitas, magnificentia, affabilitas, solertia, virtutes videntur, quæ multò & splendidiùs, & utiliùs formant virum, quàm istæ teneritudines faciant: age, erroneum hoc iudicium putas? *Balth.* Certè si à charitate hæc virtutum exercitia separes, erroneum est, quia iudicio DEI, qui solus errare non potest, contrarium: nam quæ tu enumerasti gloriosa facinora, *nōne & Ethnici faciunt*, quin tamen spes præmii ullius in coelo sit? nempe homo in *externa specie* figit oculos, *DEUS cor intuetur*: inde iudiciorum contrarietas venit. Virtutes, quas *morales* vocamus, *naturam* perficiunt: tribuunt, ut sis bonus homo, bonus civis, bonus Princeps: verùm ut sis *bonus Christianus*, Theologicæ virtutes exiguntur, *Fides, Spes, Charitas*, *tria hæc: major autem horum est Charitas*. I. Cor. 13. Eò quòd Fides serviat, *ut possim*, Spes, *ut velim* amare, Charitas autem non ordinetur ulterius, sed animam suo principio, & fini jungat. Sequitur, quòd Charitas *Regina virtutum* sit: & tu facile concludes, actus virtutis nobilioris meritò apud DEUM in pretio majore esse, quàm sint actus aliarum minùs nobilium, saltem nisi & ipsos Charitas imperet; imperat autem, imperat illustrissimos actus, neque in suis quiescit, sed quando se offert occasio, aut DEUS impellit, alacriter virtutes famulas ad opus excitat; atque ita denique hominis perfectio *in perfectione Amoris* consistit. Certa doctrina est ex Apostolo: *Si Charitatem non habuero, nihil sum*. I. Cor. 13. Utinam sicut *speculativè* pridem perspexi, etiam *practicè* tenuissem! *Cos.* Suboritur aliquid luminis: ut serviam DEO, ideò me fecit DEUS, ideò homo sum, ideò vivo. Actus vitæ meæ alii sunt liberi, alii naturales, & necessarii: *per necessarios* non aliter DEO servio, quàm elementa, bruta, & plan-

plantæ serviunt : quod vult DEUS , & ipsæ faciunt , sed non faciunt , quia vult . Mihi data est facultas liberi arbitrii , ex cuius usu possum non modò obedienter acquiescere ordinationibus , quas AUCTOR NATURÆ constituit , sed etiam accommodare me legibus , & beneplacitis , quæ DOMINUS SERVIS promulgat . *Balth.* Rectè discurras . Jam verò dic mihi , per quos *Actus liberos* DEO servimus ? *Cos.* Utique non per alios , nisi quos agimus PROPTER DEUM ? quis enim me dicet serviisse Regi Tartarorum , cuius causâ nunquam vel pedem , vel manum movi ? *Balth.* Itaque neque habes , quod speres , mercedis quidpiam ab illo Rege , quantoscunque labores per vitæ tempus susceperis , quæcunque pericula subieris , quascunque virtutes exercueris ; dicet enim Tartarus : præmiet te , cui laborasti ! propter me egisti nihil : itaque nihil debeo . Vides in hoc exemplo , quàm meritò DEUS nullam virtutem æstimet , nisi quam propter ipsum exerces ? agere autem propter DEUM quid est , nisi agere ex Charitate ? itaque anima virtutum est Charitas : & sine hac illæ cadaver sunt . *Cos.* Jam plenâ luce se veritas mihi exhibet , & ad mærorem . Unum adhuc se dubium movet : actus Amoris , in quibus vidimus exerceri Paulanum , ferè meri affectus sunt : tantine sint ? *Balth.* Nimirum DEUS , Cosenti , alios vult occupari circa se , alios propter se , plerosque mutatis vicibus , modò circa se , modò propter se : quodlibet vitæ genus suam laudem meretur , summam illa , in qua summus est amor : mensura amoris mensura est meriti . Verùm qui se diu , uti Paulanus , occupat circa DEUM , & scilicet in actibus Amoris elicitis , hunc suæ industriæ fructum habet , quòd deinde , cùm res postulat , facillimè exercent imperatos , & se occupet propter DEUM : didicit ex creaturis scalam conficere , per quam ascendit , & descendit , cùm lubet , quin unquam à DEO abeat . *Cos.* Tandem videor mihi intelligere aliquid de iis , quæ vidi . Vis dicere : Franciscus non cessavit servire DEO , etiam cùm servit nobis .

bis. *Balth.* Rem dicis. Et fallor? an lautam homini coenam imperavit amor, tam longas ut trahat moras? per te si liceat, explorabo, quid agat.

S C E N A V.

Cosentius Solus.

Quod lubet, age: me rerum omnium, & omnis vitæ fastidium tenet acerbum, grave. Cosenti, vixisti annos quinque omnino denos, semper vegetus, & viribus valens, & vitæ genus, cui occasiones rem gratam præstandi DEO nunquam deerant: euge! quot annis servisti DEO? imò quot menses numeras, aut dies saltem? horam subinde aliquam, Domine (memini) consecravi Religioni, verum & ipsam ah! quàm frigide, quàm nihil amans! *Multa tuli, sectique:* sed quæ fuit omnis sive patientiæ, sive laboris mei origo, quis finis? origo vitium, aut natura fuit, finis aut scelus, aut vanitas. Cupido placendi mortali Principi, commodandi meæ familiæ desiderium, libido satisfaciendi meis cupiditatibus, ambitio honoris, ac titulorum, spes lucri, amor licentiæ, denique nugæ nugarum fuerunt anima tot motuum, quibus me, & alios conturbavi. Hæc horâ si sisterer supremo Judici, quid responderem interroganti? age, quid totâ, quanta fuit, vita laborasti, aut quid passus es PROPTER ME? nempe obmutescerem miser, & coopertus confusione, si non mali, certè servi pigri sententiam trepidè expectarem; ita, quæ debebant esse *scala celi* creaturæ, *scala inferni* forent. Huc me malorum *mali amores* traxerunt, amores rerum pereuntium, vanarum, futilium. Stultitia gravis! quid enim amas in creaturis, cum amas, Cosenti? formam amas? DEus est pulchrior: opes amas? DEus est ditior: munificentiam amas? DEus est liberalior: virtutem etiam si amas, qui
Sanctus

Sanctus Amor est, DEUS infinitè est sanctior, DEUS super omnia! yah! amores, amores mei quò exerràstis!

S C E N A VI.

Balthasar. AD cœnam te voco, Domine, ad cœnam, quàm nullam unquam sapuisse tibi dulciùs, certum est mihi: nam Amor Divinus condivit. *Cos.* Quid sibi hæc præfatio velit? *Balth.* Brevis sum: audi attentè, mera prodigia loquar. *Cos.* Loquere. *Balth.* Cùm discessi à te, Franciscum reperi in mentis excessu: cubitum totum elevatus in aëra hærebat sine motu, ardente vultu, corde interdum extrudente altum suspirium. *Cos.* O felix conditio animæ amantis DEUM! *Balth.* Diu attonitus hæsi in aspectu, & vix non cum ipso in extasi: tandem ad se rediens lentè subsidit in terram. Vix viderat (hem novum prodigium) prò! exclamavit, propè parandæ cœnæ obli-vio subiit. Cucurrit, curro simul: stetimus ad rivulum in vicinia, vocat ille pisciculos: accelerant turmatim: nudis manibus senos ipse comprehendit, & sinu conclusos ad focum defert: iterum prodigium! *Cos.* Narra citò! *Balth.* Non ignis, non pruna, non cinis, non lignum aderat: arripit ollam Franciscus, pisciculos injicit, affundit aquam, quam ut vix extremò digito tetigit, incipit illa continuò calefieri, stridere, ebullire: momentò pisciculi cocti sunt: ad hanc cœnam invitamur.

Cos. Omnibus Regum mensis pretiosior est: citò

imus. *Balth.* imus.

Fffff

CHO-

CHORUS.

Chryfopœia Divini Amoris.

Microcosmus, five Homo. *Mercurius* mendax Alchimista, five amor lucri. *Chryfopœus* verax, five Amor DEL.

Microcosf. * **J**O! dives sum, & locupletatus,
Et nullius egeo! Apoc. 3.....
Vive Mercuri! tuo artificio
Hanc omnem opulentiam debeo.

* In numerando
auro suo oc-
cupatus.

A R I A.

Quantus sum, tantus sum

A Chryfopœia:

Eja!

Phœbe, mirificum

Lauda Mercurium!

Ars princeps artium

Est Chryfopœia!

Ars verè aurea

Lucri

Chryfopœus ex Fumi } ambo: ditissima
angulo. Est Chryfopœia.

Chryfop. Vah! dicis: dives sum, & locupletatus,

Et nullius egeo!

Et nescis, quia tu es miser, & miserabilis,

Et pauper, & cœcus, & nudus! ...

Hoc dicit Dominus:

Ecce sto ad ostium, & pulso:

Scio opera tua,

Quia

Quia neque frigidus es, neque calidus:
Ultinam frigidus esses, aut calidus!
Sed, quia TEPIDUS es,
Et nec frigidus, nec calidus,
Incipiam te evomere ex ore meo! Apoc. 3.

Microcos. Tu quis es,
Qui tantum mihi nuntias malum
A Domino?

Chrysop. Missus sum, ut liberem te
A mendace Mercurio.

A R I A.

1.

Infans,
Quem labor fatigat inanis!
Spe modici lucelli
Non potest vir prudens impelli,
Ut vano rabulæ
Sacrificet sua, & se.

2.

Quid aurum?
Quid coacervasse thesaurum
Juvabit moriturum,
Et illas in terras iturum,
In quibus *numinis*
Vilissimi nulla est vis?

Microcos. Quid dicas, non intelligis:
Meus, quem laboro, non est labor sterilis.

Chrysop. Quæro, cui sit utilis?...
Ajo, quod fructus tui laboris
Sit *aurum spurium*,
Cui nullum in coelo est pretium.

Fffff 2

Mi-

- Microcosf.* AURUM SPURIUM!
 Adsit ipse Mercurius, & refutet convitium,
Mercur. Vah! video inimicum Amorem!
Chryfop. Persequor,
 Ubicunque affectas Divinum honorem:
 Fraudes detego, vilem facio.
Microcosf. Heu me! si pro auro spurio
 Fodiendo, coquendo, cudendo
 Miserè consumpsi me!
Mercur. Futilem metum unâ cum inepto homine
 A te abige.

A R I A.

I.

Cur audis blateronem?
 Sub specie Amoris
 Ad odium laboris
 Extimulans, hypocrita
 Ingeminat suspiria,
 Fingit religionem:
 Cur audis, blateronem?

2.

Vetabit laborare:
 Orando occupabit,
 Orantem delectabit:
 Hac arte te decipiet,
 Ad incitas te rediget,
 Et coget mendicare.

- Chryfop.* Ex more suo mentitur Mercurius.
 Non odit AMOREM LABORIS
 Amor Cælicus,
 Imò imperat seriò,

Ne

Ne tempus malo malè perdas in otio:
 Sed hoc ago, hoc urgeo,
 Ne labores *sine opere pretio*:
 Volo, ut *ab igne*, quem nutris perpetuò,
 Prodeat *aurum solidum*,
 Non spurium.

Mercur. Iterum repetis infame convitium?

Chryfop. Provoco ad experientiam.

Eja! bone vir,
 Redde flammis hanc massam auream:
 Ego folles animabo:
 Nisi tota in fumum abeat,
 Reus sim de mendacio.

Microcosf. Optima propositio!

Mercur. Et tu, stolide,
 Tanti non metuis thesauri periculum?

Chryfop. Si *verus* est, non timet incendium.

Microcosf. Benè habet: fiat probatio!

Mercur. At ego, ingrater, ecce! te desero.

Microcosf. Superi, quid video? *

* Exhibitio.

Chryfop. Aurum vides in auras evanescere,
 Unà cum ipso impostore Mercurio.

A R I A.

1.

Ecce hoc habes, qui te, *non per me*,
 Demens in gravibus
 Vexas laboribus:
 Videris lucrari,
 Videris ditari:
 Subitò cares re omni, & spe!

Fffff 3

2. Sci-

Scilicet fallit te *noxia nox* :

Manus fictitiis

Implet divitiis :

Inanes videbis,

De fraude dolebis,

Somnum cum galli excusserit vox.

Microcos. Heu! repentè ex ditissimo
Pauperrimum me video!
Homo insipiens, cur credidisti Mercurio?

Chrysop. Suadeo tibi emere à me aurum ignitum,
Ut locuples fias. Apoc. 3.

Microcos. Quomodò possum emere, qui nihil habeo?

Chrysop. Eme *Amoris pretiò.*

Ama DEum, & fac, quod vis.

Sic, quidquid facies, cum lucro facies,

AURUM facies.....

Amor, Amor veri est *semen auri*:

Amor est *lapis Philosophicus*,

Veræ Chrysopœiæ peritis probatissimus.

Microcos. Quid igitur jubes me agere? clariùs edoce!

Chrysop. Age, quod egisti, NON ALIUD,
SED ALITER,

Et nempe, quod hætenùs egisti EX MORE,

Age deinceps EX AMORE.

Hæc est doctrina *aurea*,

Hæc certissima CHRYSOPOEIA.

Microcos. Ah! cur serò adeò

De arte tam nobili audio?

Amice, quot dies, menses, annos perdidisti

In labore *inutili*!

Chrysop. Non est nullum malo remedium:

Tepo-

Temporem excute,
Et Amoris fervore amissum tempus redime.

A R I A.

1.

Microcos. Anni, menses, dies, horæ
Vano actæ in labore
Ah! redite,
Estis vitæ
Pars peractæ maxima!

Chryfop. Ama! Amor aurum dabit:
Quod quem diem inaurabit,
Unus valet sæcula:
Sic jacturam repara!

2.

Microcos. Totâ vitâ laboravi:
Et pro cœlo quid paravi?..

Chryfop. Talis vita,
Nunquid vita?..

Microcos. Quæstio gravissima!...

Chryfop. Sed jam ama, & amando
Hanc jacturam repara!

PUNCTUM II.

AFFECTUUM INTENSIO.

S C E N A I.

Franciscus. Balthasar. Cosentius.

Cosentius. ENimverò quasi micæ de mensa cœlesti cadentes ap-
posuisses, ita mihi hæc coena sapuit. *Francis.* Aga-
mus

mus DEO gratias! *Omnes.* DEO gratias! *Franc.* Bonus est, mihi credite, bonus est Dominus, & liberalis, & suavis diligentibus se, modò *toto corde* diligamus. *Balth.* Vis dicere, modò cor totum occupemus *in Amoris affectibus*, sine dissipatione in alios. *Franc.* Hoc volo, & *vita affectiva*, dico, quòd sit *mater lætitiæ spiritualis*, illius lætitiæ, quæ exuperat omnem sensum, quæ spiritum quidem dulcissimè afficit; sic tamen, ut non rarò se diffundat in corpus, quam experiri possumus, explicare non possumus. *Cosentius.* Fallor! an hodie aliquid ex hac lætitiâ delibavi? certè cui hætenùs ne de nomine quidem nota fuerunt spiritûs gaudia, modò solatia percipio, quibus vel æqualia, vel similia totâ vitâ non sensi. Credere incipio, quòd decipiamur turpiter, quicumque credimus, vitam proborum esse obnoxiam melancholiæ, virtutique se dedere, nihil esse aliud, quàm ad obligationem perpetuæ tristitiæ se ultrò damnare. *Balth.* Potuit hæc opinio ingenerari animis per hypocritas, aut per ineptos Ascetas quosdam, qui ut sanctitatis studium præferant, spectrorum malunt, quàm Angelorum faciem induere. Atqui Apostolo teste: *hilarem datorem diligit Deus*, 2. Cor. 9. unde colligo, quòd agat cum servis suis, sicut paterfamilias cum operariis, quibus non solum sub vesperum datur denarius, sed etiam sub meridiem prandium apparatus. *Franc.* Hic sensus bonus est, & ego plus dicam: dico, quòd Deus *punctum honoris sui* in hoc collocet, quòd habeat servos *alacriter* obedientés sibi, vultuque ac gestibus palàm præferentes lætitiâ animi gratulantis, quòd optimam partem elegerint, cum servire DEO potiùs, quàm mundo decreverunt. Qui sic ingreditur, ut credas mancipium videre te pistrino inter Saracenos addictum, herùmque barbarum, & scorpiones intentantem perpetuò expavescens: cujus pallore funereo squallet facies, horrent crines, caperatur frons, rigent oculi, stupet lingua, pectus palpitat, quique totus imaginem attoniti refert: quid putatis, an iste honori est DEO? hóc animo

mô, tali vultu vos famulum ferretis in servitio vestro? *Cofent.* Imò infamari domum, & Dominum credimus à servorum trititia. Attamen hoc scimus, quòd Sancti ultrò à sensuum deliciis sese abstrahant, & vitam agant in angustiis, in egestate, in solitudinibus, in vigiliis, in jejuniis multis, in plagis supra modum: hæc vitæ methodus quomodò non excludat lætitiã, hoc miramur. *Franc.* Excludit utique lætitiã vitiosã, stultã, vanã, puerilem, animale: sed lætitiã sana, solida, sancta, vera non potest cum amoribus aliis, nisi cum Amore DEI componi. Itaque, bone vir, non equidem tripudiamus, non ludimus, non cachinnamur, non epulamur, non venamur, non gaudemus in sonitu cytharæ, non habemus *delicias vestras*, sed nec desideramus; sed spernimus insuper, sed habemus *delicias alias*, ALIAS habemus, & tripudia nostra sunt exultare in Domino, cachinni nostri ridere vos, epulæ nostræ contemplari Divina, venatio nostra in creaturis venari DEum, nostra musica DEum laudare, DEO plaudere, gratulari, jubilare. *Cof.* Sublimior est hæc Philosophia, quàm ut à quovis capiatur. *Balth.* Ego videor mihi intelligere lætitiæ modum, quàm sic extollis. Nimirum uti alia sunt gaudia parvulorum, alia juvenum, alia virorum, ita tu doces alia esse hominum sensualium, alia spiritualium. *Franc.* Utique alia, & talia nempe ut sicut vos, qui estis viri, ridetis gaudia puerorum, neque quisquam vestrum vellet jam, quod olim fecit, ludere par impar, aut equitare in arundine longa: ita qui spiritus gaudia gustavit, ei desipiat omnis caro; experitur nempe, quàm sint ista illis nobiliora. *Gaudia sensuum* enim nunquam satiant, citò desinunt, & si durant longius, fastidiuntur; sic, ut ne Salomon quidem aliud in illis invenerit, præter vanitatem, & afflictionem: illique, qui postquàm diem combusserunt in stultitiis, hodie dicunt: *heri læti fuimus!* nihil aliud dicant, quàm quod dicere subinde æger solet: *hac nocte somnia jucunda habui!* aut quod dice-

Ggggg

ret

ret vitulus, si loqui posset, postquam in pinguibus pascuis horis aliquot lascivivit. Sed gaudia spiritus sic fatiant, ut tamen semper magis sitiantur, idemque qui dicit: *satis est!* simul clamet: *amplius, Domine, amplius!* sic veniunt, ut non abeant, nisi velis, atque cum voles, redeant: sic afficiunt, ut nunquam fastidium ferant. *Balth.* Hic verò vide, ne hallucineris, Francisce; nam ego scio, nihil in hac vita æternum esse, nihil non obnoxium mutationi; multi hoc Sancti questi sunt, & ipsum Sanctum Sanctorum audivimus ingemiscientem: *tristis est anima mea!* *Franc.* Domine, pro me respondet Apostolus, qui Sanctos describit nobis *quasi tristes, semper autem gaudentes.* 2. Cor. 6. Semper, (audis?) semper gaudentes; nimirum quia deficere quidem potest exundantia gaudii, sed non ipsum gaudium; cessare potest gaudium hominis inferioris, non item superioris; tolli potest gaudium *sensibile*, non verò gaudium *rationale*, nisi quando ultrò cessas amare DEum, atque adedò abrumpis unionem cum eo, cui adherere bonum est. Ita in ipso Christo tristitia cum lætitia eandem animam occupavit: sed nempe utilix, & tenebræ eundem involvunt globum terraqueum, attamen in hemisphærio non eodem. *Cosentius.* Verùm non est remedium, quod ejusmodi fastidium pellat? *Franciscus.* Non est præsentius, quàm oratio: ideò ipse Dominus tristitiæ tempore *prolixius oravit*, & omninò consolationem exoravit sibi ministratam ab Angelo. Nempe ne vos quidem cibi suavitatem sentitis, nisi cum applicatis palato; applicatio mea oratio, & contemplatio est: per hanc Amoris objectum, quod dulcissimum est, unitur animæ, & in unione dulcedo sentitur vel minor, vel major, prout illa vel strictior erit, vel laxior. Itaque quidquid applicationem impedit, quidquid distrahit contemplationem, suavitatem Amoris confundit. Habetis causam, cur homines fugiam: & jam tempus est, valetè! priusquàm diescat, hinc abeundum est mihi. *Cosentius.* Abeundum? & quorsum? *Franciscus.* Ubi me nullus

nullus homo inveniatur. *Balthasar.* Francisce, salvâ obedientiâ, quam Episcopo debes, non ibis hinc: iussus sum explorare, quæ sit vitæ methodus tibi: expectare, cum retulero, quid de te Præsul statuatur, juberis tu. *Franciscus.* Boni Superi! quod malum audio? nunc si quid hospitoli titulô mereor, utrumque obsecro, ut sitis Patroni mihi. Homines me hic reppererunt, homines quotidie turbant, liceat mihi homines fugere. *Balthasar.* Tibi soli non vivis, & si reperisti thesaurum in hac ratione vitæ, ut cum aliis quoque communices, CHARITAS imperat. Sunt, qui petierunt à Præsule facultatem adhærendi tibi, & in hoc loco profitendi contemplationis exercitamenta, Magistro te: recedere licebit paululum, & deliberare, quod velis responsum à te, ut Episcopo feram. *Cosentius.* Et quidni ex stapede sententiam, Paulane, dicas? ego enim, quanquam parùm frequentaverim Amoris scholam, tamen nihil credo errare me, si dico: *parùm te amat, DEUS, qui, cum potest, non curat, ut plures ament.* *Franciscus.* Prô! quale auguror malum mihi? cum fugerem à vobis antea, iussit reverti Dominus, & hospitibus ministrare, qui in negotio momenti magni futuri mihi auxilio essent. Jam sic juvatis à juva me: DEUS mi, ne à te abstrahar!

SCENA II.

Balthasar. Cosentius.

Balthasar. **A**git: sinamus solum cum DEO agere. Tibi, Domine, pro amicitia communico consilium cordis mei: primus ego discipulus Paulani ero. *Cosentius.* Doctor discipulus? *Balthasar.* In scientia Sanctorum ego puer sum, ille Magister est. Prospicio gaudia, quæ mihi in hac eremo sub hoc magisterio paravit DEUS: docebor amare, & TOTO CORDE amare! O doctrina omnibus doctrinis potior! *Cosentius.* Resolutio heroica est, quam ego non laudare modò, sed etiam imitari

Ggggg 2

tari

tari velim: nam si cogito, cur homo sim, video utique, quòd hæc via rectius ad coelum ducat, quàm ducit mea. Sed quid faciam? uxor & familia tenent: captivus sum. *Balthasar*. Non omnes ad summam perfectionem Amoris vocavit DEUS: etiam qui ex toto corde est Amor, magis & minus capit: quisque amet, quantum, atque quoties pro ratione status potest, & semper magis, magisque amet, ita præcepto satisfiet. *Cosentius*. Facilius hoc dicis, quàm facias, in conditione positus, in qua tot amores contrarii oppugnant pectus; non vivimus in eremo, *Balthasar*. Haud dubiè difficilius in loco ventis pervio servatur ignis. Sed quis prohibet, quò minus etiam tu tibi eremum struas perpetuam unam, alteram inhabitandam ad tempus, & per vices? *Cosentius*. Non te percipio satis: quid vis, ut faciam? *Balthasar*. AMA, ET FAC, QUOD VIS! *Cosentius*. Breve præceptum loqueris, sensum explica. *Balthasar*. Multiplex sensus est, quilibet ad usum bonus. Dico: AMA! hoc est, exerce frequentes, & intensos Amoris actus; ita extinguēs amores malos, & ignem consumēs igne. Dico: fac, quod vis! neque hac voce laxare licentiam volo, sed coërcere; Amor enim faciet, ut nihil velis, quod amato displiceat, ne veniale peccatum quidem, multoque fortius, quàm timor retrahit, quippe cuius objectum remotum est nimis. Dico: ama, & fac, quod vis: amans enim quidquid facit, hilariter, ac sedulo facit, bene facit. Dico: ama, & fac, quod vis, addo: & quando vis; ora, cum vis, sed ama, & bene orabis: labora, cum vis, sed ama, & sine tedio laborabis; animum recrea, cum vis, sed ama, & nunquam limites honestatis aut tempus, aut modus excedent. Ita cor semper in eremo versabitur, solique se DEO affiget. *Cosentius*. Verum dicis, si quis vite Amoris assueverit. Sed! *Balthasar*. Assuesces autem, si interdum diem unum, aut alterum te à tumultibus mundi subducens solitarius contemplationi vacaveris. *Cosentius*. Sic est, & bonum consulis: sic quantum licet, vos imitabor. Eja!

Eja! fac, ut institutum, Amice, Episcopus probet: ecce area, in qua stamus, mea est, vestra sit: accommodate usibus vestris, & meis. *Balthasar.* Liberalis es: Franciscus quid de hoc consilio judicet, audiemus.

S C E N A III.

Franciscus. Cosentius. Balthasar.

Franc. **A** Mici! *Cosentius.* Superi! quis subito splendor micat! *Balthasar.* Hem! CHARITAS! *Franciscus.* Vicistis! imò CHARITAS vicit! jam patior, quos fugi, homines! adeste omnes! utinam eodem, quo ego igne ardeo, accendere omnes possem. *Cosentius. Balthasar.* Primos accende nos! *Cosentius.* Ego mea! *Balthasar.* Ego meipsum addico tibi! *Franciscus.* Utrumque CHARITAS habeat, BEATA CHARITAS!

MEDITATIO III.

Diliges ex tota mente tua. *Marc. 12.*

S. FRANCISCUS SALESIIUS.

ARGUMENTUM.

AMOR AFFECTIVUS, qui cor occupat, si sincerus est, sterilis esse non potest; unde si quis dicat: TOTO CORDE se DEum diligere, an verum dicat, cognoscas ex fructibus, & scilicet ab examine, an etiam diligat ex tota mente, ex tota anima, ex tota virtute, puta per omnes

Ggggg 3

poten-